

Iktatószám	Budapestre vonatkozó újságcikkek		Osztályozás
	Szerző	Rottemmann Leo	
	Cím	Élelmiszer-üzem és élelmiszerkereskedők	
	Forrás	Magyar Kereskedők	
		Bp.	1912 VII/25
	(Hely)	(Idő)	
			Hely
			Idő
			Személy
			Helyszám

381.6

"1912"

Élelmiszer-üzem és élelmiszer-Kereskedők.

Írta: ROTTESMANN-LEÓ, sajtónagykereskedő.

Budapest székesfőváros élelmiszer-üzemére a legtulzóbb jóakarattal sem lehet ráfogni, hogy azoknak a vérmes reményeknek csak egy párányi részét is valóra váltotta volna, amelyet alapításakor hozzáfűztek; de viszont nem lehet elvitatni, hogy a város lakosságának egy elég nagy részét ekzsisztenciájában támadta meg. Az élelmiszer-üzem működése óta Budapesten az élet nem hogy olcsóbb lett volna, de a drágaság határozottan fokozódott. Eszembe sem jut, hogy a városi grájzlerájáról azt állítsam, hogy a drágaságot ő növelte volna, — ámbár a tojáskereskedők tudnának róla beszélni, hogy erre is volt eset, — de amikor két esztendei főnnállás után az élelmicikkek áralakulására semmi befolyást nem tudott gyakorolni, nem lehet szó arról, hogy hivatásának meg tudott volna felelni. Ellenben a napnál világosabb, hogy az az elkeseredett verseny, amelyet az élelmiszer-üzem az egyik legfontosabb városfőntartó elem, az élelmiszer-, fűszerkereskedők és szalócsok ellen kiméletlenül folytat ezeknek a kereskedőknek egy részét prekális helyzetbe sodorta.

Ha a város konkurrenciája csak arra szorítkoznék, hogy az árakat lenyomja, ennek még lehetne talán mentségét találni abban, hogy a város élelmezését olcsóbbá teszi. De a város versenye nem is annyira az árakban, mint inkább hangzatos jelszavakban és annak a presztízisnek a kiaknázásában nyilvánul, amelyet a közönségnél minden hatósági intézmény élvez. Csakhogy ezzel nem merül k az egyenlőtlen versenyharc, hanem a város egyes közegei valósággal üldö-

zik az élelmiszerek árusításával foglalkozó kereskedőket, áruikból mintákat vesznek, — nem ritkán olyankor, amikor az üzlet tele van vevőkkel, — vegyelemzetik és rendre bíróságolják a kereskedőket gvakran olyan hamisításokért, amelyekről nyilvánvaló, hogy a kereskedők már csak azért sem követhették el, mert a hamisításhoz szükséges berendezésük sincs meg. Az így elítéltek neveit nem teszik közzé, de időközönként kimutatások! jelentenek meg a napilapokban amelyekben százalékokban tüntetik föl az egyes élelmi cikkek hamisításának eseteit. A percentuális kimutatások szövegezése olyan furfangos hogy abból a közönség nem azt olvashatja ki, — am! a tényeknek megfelel, — hogy a gyanusnak talált tejtermékek ennyi százaléka, a kifogásolt vajból annyi szá-

zalék, a kifogásolt egyes fűszerek ilyen százaléka bizonyult hamisítottnak, hanem úgy tűnik föl, mintha a városban eladott összes élelmiszereknek a kimutatott százaléka volna hamisítvány. És még azt is, hogy az állítólagos hamisítók neveit nem publikálják, a kereskedők ellen játszásk ki ütőkártyának, mondván, hogy a nevek elhallgatása főlbátorítja a hamisítókat a lakosság megmérgezésére.

Az agráriusok egyre erősödő acsarkodása és a polgárok érdekeinek védelmére hivatott hatóság illojális versenye adják azt a két malomkövet, amelyek a buzaszem gyanánt közéjük került kereskedőt valósággal megőrlik. Pedig talán a közlelmezési ügyosztályt vezető városi tanácsnok urnak sem kellene hosszasan bizonyíthatni, hogy mi kereskedők nem vagyunk annyira kártékony elem, hogy bennünket a köz érdekében üldözni kellene, sőt talán még azt is elhiszik a városházán, hogy a mi kenyérekeseitünk éppen olyan tisztességes és közhasznú tevékenység, mint akármelyik más polgári foglalkozás. Miért van hát a kiméletlen verseny? Kinek használ a mi üldöztetésünk? Miért kell éppen a mi szánkból kiütni a betevő falatot?

Ezekről a kérdésekről az érdekelt kereskedők körében már többször volt szó. A Budapesti sajt és vajkereskedők egyesülete is behatóan foglalkozott ezzel a tárggyal. Nem volt hiány keserves, sőt heves kifakadásokban sem; de azok egészen a négy fal között hangzótak el, még az ablakokat is gondosan becsukták, nehogy panaszuk elhallaszanak a városházára vagy a miniszteri palotába. Pedig a mi bajaink annyira az elevenbe találunk, annyira általánosak, hogy panaszainkat nem volna szabad csak egymás között elsírnunk, hanem sérelmeinkkel ki kellene lépünk a nyilvánosság elé; informálnunk kellene úgy a szaksajtót, mint a napilapokat; föl kellene keresnünk a főváros vezéreit és az egyes minisztereket, hogy fölvilágosítsuk őket; gyűléseket kellene tartanunk, hogy a ma elfogult, félrevezetett pártatlan közönséget megnyerjük igazságos ügyünknek. Szóval erőteljes agitációra, hangos demonstrációra van itt szükség, amelyről ne csak mi, az érdekelték ve gyünk tudomást, hanem észre vegye mindenki, akit illet.